

FOLYOIRAT A TURISTASÁG ÉS HONISMERET TERJESZTÉSÉRE

KIADJA A MAGYAR TURISTA-EGYESÜLET.

Elnöki megnyitó

a M. T. E. 1896. évi május hó 24-én Selmeczbányán tartott rendes közgyűlésén.

Tisztelt gyülekezet!

Oseink büszke paripákon jöttek ide mai hazánkba s erős karal, éles fegyverrel győzték le azokat, a kik diadalmenetüknek útjában állottak. A honfoglalásnak e dicső napjairól emlékezik meg ma a nemzetnek apraja nagyja. Valóban nem csodálkozhatunk azon, ha a mult idők ragyogó képei által elragadtatva, sokan, nagyon is sokan még mindig a büszke paripa hátán képzelik magukat, a melyet csak sarkantyúzni kell, hogy a bátor lovast fáradság nélkül vigye a diadal mezejére. Az, a ki képzeletében ily könnyű szerrel éri el célját, az kicsinyléssel néz le a gyalogosra, ki fáradva, izzadva csak lassan halad előre a sokszor göröngyös ösvényeken.

A turistaság, a nemzet gyalogosainak, ez a testet-lelket edző nemes élvezete, úgy hiszem ezért nem részesült még eddig a mi nemzetünk fiainál olyan általános elismerésben, mint nyugoti szomszédainknál. Mi multunkra talán büszkébbek vagyunk, mint mások és ez a mi erényünk, de lassabban alkalmazkodunk a jelen és a jövő élet igényeihez s ez a mi hibánk.

Szálljunk le már egyszer a lóról, járjunk saját lábunkon a gyalog ösvényen, nemcsak kényszerűségből, hanem örömmel és azzal a büszke öntudattal, hogy haladásunk, ha lassúbb is, de a magunk erő-kifejtésének eredménye lesz.

Feljutni a hegytetéjére hordószéken vagy fogaskerekű vasúton még nem turista érdem, de a magasba kapaszkodni, legyőzve minden akadályt, mely az emelkedésnek útjában áll, legyőzve különösen a testnek kényelmet szerető tunyaságát, ez már turistához méltó dolog. Megszeretni magát, az utat és annak fáradalmaival, erre tanít a turista-ság, mikor nem azt jutalmazza öntudatos megelegedéssel, a ki sok helyen megfordult, hanem azt, a ki sok és fáradságos utat futott be.

Nagy tanulság rejlik ebben, mely méltó arra, hogy mindenki megszivelje, a ki akár az anyagi, akár a szellemi világban maga előre haladni, vagy valamit előre indítani akar.

Legyünk azért igazi jó turisták, járjuk be hazánk földének ezer felé ágazó útjait. Kárpátoktól Adriáig, a magas hegység szikla lépcsőitől az alföld délibábos rónaságáig, mindenütt nyitva áll előttünk az út, a melyen a magunk erejéből előre haladva, tetterönket fokozhatjuk, gondjainkat elűzhetjük, ismereteinket gyarapíthatjuk. És a mikor így felkutatjuk hazánk legelrejtettebb zúgait s a nagy úttól félreeső lakhelyeken itt-ott talán tőlünk idegenkedő honfitársakat találunk, akkor hódítsuk meg őket a turistához méltó egyetlen fegyverrel, szeretetreméltó magaviseletünkkel, úgy hogy ott, a hol egyszer megfordultunk, ott örömteljes reménnyel várják tavaszhasadtával újra visszatérésünket.

A Magyar Turista-Egyesület már eddig is ilyen jó példával járt elől, Osztályainak összetartásával és lelkes buzgóságával magának széles e hazában jó barátokat szerzett.

Adjon Isten a Magyar Turista-Egyesület minden Osztályának jó kedvet, friss erőt útjainak folytatására.

Üdvözlöm különösen azokat, a kik e közgyűlésünkre itt összegyűltek s az ülést megnyitom!

Báró Eötvös Loránd.